

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ЗАКОНОДАВСТВА, ЩО РЕГУЛЮЄ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ

Національний авіаційний університет
проспект Космонавта Комарова, 1, 03680, Київ, Україна
E-mail: Itonmax03@outlook.com

Мета: у статті розглядається становлення нормативного забезпечення системи надання адміністративних послуг та формування системи надання адміністративних послуг в Україні, що має у майбутньому дати поштовх до нових напрацювань та реформаторських зрушень у сфері надання адміністративних послуг. **Методологічну основу** дослідження складають загальнонаукові методи наукового пізнання, комплексний, порівняльний методи. **Результати:** наголошення на тому, що впровадження Закону багато в чому буде залежати від скоординованої роботи центральних і місцевих органів влади, оперативного внесення змін до відповідних нормативних актів, організації системи контролю за дотриманням його норм, залежність ефективності застосування Закону від суб'єктів його безпосередньої реалізації. **Обговорення:** історичний розвиток адміністративного права, в ході якого формувалась система надання адміністративних послуг.

Ключові слова: адміністративні послуги; законодавство; адміністративна реформа; електронна форма; реєстр; інформація; розпорядження.

Постановка проблеми та її актуальність. Сьогодні всебічне забезпечення прав та свобод людини під час надання адміністративних послуг органами виконавчої влади України є найактуальнішим питанням, яке постає під час вирішення важливих правових завдань у рамках різних галузей права.

Одна з глобальних проблем України – недовідачне наукове осмислення і практичне впорядкування сукупності адміністративних послуг, важливим елементом яких є адміністративні послуги.

Завданням даної роботи є дослідження на основі нормативно-правових актів та наукової літератури вітчизняного законодавства, що регулює надання адміністративних послуг.

Аналіз досліджень і публікацій. Питання адміністративних послуг були сферою наукових напрацювань і вітчизняних, і зарубіжних вчених-адміністративістів. Серед науковців, які детально досліджували вказану сферу, слід назвати В. Авер'янова, О. Григораша, І. Коліушка, Т. Коломоєць, В. Колпакова, О. Кузьменко,

О. Остапенка, Г. Писаренка, О. Рябченко,
Б. Савченка, В. Сороку, В. Тимошука,
В. Шамрая та ін.

Виклад основного матеріалу. Становлення нормативного забезпечення системи надання адміністративних послуг, як правило, пов'язують із Концепцією адміністративної реформи, затвердженої Указом Президента «Про державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи» від 7 липня 1997 р. № 620/97, «Положенням про Державну комісію з проведення в Україні адміністративної реформи» від 2 жовтня 1997 р. № 1089/97 і «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22 липня 1998 р. № 810/98 [9].

На цей момент вже були прийняті деякі Закони України, які можна розглядати як основоположні для становлення і розвитку електронного урядування системи надання адміністративних послуг, а саме «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 р. № 2657-XII і «Про захист ін-

формації в інформаційно-телекомунікаційних системах» від 5 липня 1994 р. № 80/94-ВР.

Наступні кілька років електронне управління системи характеризувалися хаотичністю і відсутністю єдиних координованих дій. Так, використання можливостей електронного управління носили необов'язковий характер і вважалися альтернативним способом здійснення традиційного процесу надання послуг [13, с. 100].

Формування сучасної системи надання адміністративних послуг в Україні розпочалось не давно, починаючи з 2005 року. Оскільки значну частину адміністративних послуг становлять так звані «документи дозвільного характеру у сфері господарської діяльності», тому необхідно брати до уваги і проблеми їх надання та заходи, спрямовані на їх вирішення. 6 вересня 2005 р. Верховною Радою України було ухвалено Закон України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», який надав могутній імпульс централізованому утворенню єдиних дозвільних центрів (ЄДЦ), що діють за принципом організаційної єдності в одному приміщенні. І хоча ця політика була спрямована на покращення умов для отримання адміністративних послуг лише суб'єктами господарювання, вона загалом відбувалася згідно із загальними підходами до створення універсамів послуг. Більше того, існуючі сьогодні ЄДЦ можуть бути добрим фундаментом для створення центрів надання адміністративних послуг для всіх категорій споживачів. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15.02.2006 р. № 90-р було затверджено Концепцію розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади. І хоча ця Концепція мала у своїй назві основним адресатом органи виконавчої влади, можна без сумнівів стверджувати, що більшість її положень є однозначно актуальними і прийнятними також для органів місцевого самоврядування. У згаданій концепції Урядом України зафіксовано теоретичні аспекти доктрини адміністративних послуг (поняття та ознаки, принципи надання адміністративних послуг) та визначено основні завдання, а саме: законодавчої спрямованості (визначення повноважень із надання адміністративних послуг виключно на рівні закону; неподрібнення адміністративної послуги; обгрунто-

ваності плати та її розмірів; належних строків надання адміністративної послуги; спрощення порядку надання адміністративних послуг тощо); практичної спрямованості (встановлення зручних графіків прийому громадян; належного доступу до інформації; заборони перекладання обов'язків адміністративних органів на споживачів, вимагання додаткових документів; ставлення до споживачів як до прохачів тощо) [14, с. 135].

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27.06.2007 р. № 494-р було затверджено План заходів щодо реалізації Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади, яким серед іншого передбачалося здійснити наступні заходи: переглянути переліки платних послуг і розмежувати їх на адміністративні та господарські; розробити стандарти надання адміністративних послуг; законодавчо врегулювати передачу повноважень центральних органів виконавчої влади на місцевий рівень; розробити методiku визначення собівартості та з її урахуванням переглянути розміри плати платних адміністративних послуг; впровадження системи електронного документообігу з надання адміністративних послуг за допомогою Інтернету (через веб-сайти) з використанням електронного цифрового підпису; подання на розгляд Уряду проекту Адміністративно-процедурного кодексу; підготовка та подання Кабінетові Міністрів проекту концепції законопроекту про адміністративні послуги тощо. У 2009 році Кабінет Міністрів України у пошуках додаткових ресурсів звернувся до тематики платних державних послуг (у тому числі адміністративних) [9].

Так було видано низку нормативно-правових актів, зокрема Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо упорядкування надання державних платних послуг» від 25 лютого 2009 р. № 251 та Постанову Кабінету Міністрів України «Деякі питання платних державних послуг» від 11 березня 2009 р. № 234, реалізація яких передбачала наступні заходи: спрямування усіх коштів за державні платні послуги до державного бюджету; заборона передачі повноважень із надання державних платних послуг суб'єктам господарювання; ліквідація

суб'єктів господарювання, утворених для надання державних платних послуг тощо.

Разом із тим, слід наголосити, що Головним управлінням державної служби України у 2009 році було ініційовано утворення реєстру адміністративних послуг. Так, Постановою Кабінету Міністрів України від 27 квітня 2009 р. № 532 було затверджено Положення про Реєстр державних та адміністративних послуг. Передбачалося, що Реєстр буде єдиною комп'ютерною базою даних про державні та адміністративні послуги, які надаються органами виконавчої влади, державними підприємствами, установами та організаціями, а також органами місцевого самоврядування у процесі виконання ними делегованих державою повноважень. У 2010 році до зазначеного Положення були внесені зміни насамперед термінологічного характеру [15, с. 117].

Протягом тривалого часу згаданий реєстр адміністративних послуг був доступний у тестовому режимі і дозволяв здійснювати пошук інформації за суб'єктами надання послуги (за органами виконавчої влади), за сферами, а також за видом (назвою) послуги. Реєстр містить інформацію про нормативне регулювання адміністративної послуги, суб'єкта її надання та розмір плати. Щоправда, питання про зручність користування Реєстром, його повноту, коректність, а також практичну цінність ще залишаються відкритими. Також слід зауважити, що саме у 2009 році питання адміністративних послуг і питання видачі так званих «документів дозвільного характеру» почали розглядатися разом. Наприклад, Постановою Кабінету Міністрів України «Деякі питання надання державних платних (адміністративних) послуг, видачі документів дозвільного характеру (переліки платних послуг та перелік документів, видача яких не передбачена законом)» від 1 липня 2009 р. № 724 була вкотре передбачена заборона здійснювати наступні дії: делегувати владні повноваження суб'єктам господарювання, крім суб'єктів господарювання державної форми власності у випадках, визначених законом; справляти плату у відсотковому відношенні від кошторисної вартості об'єкта; вимагати отри-

мання документів, необхідність одержання яких не передбачена законом [12].

Певним підсумком ініціатив Кабінету Міністрів України у сфері адміністративних послуг у 2009 році, а також базовим нормативним актом для сфери адміністративних послуг можна вважати Постанову «Про заходи щодо упорядкування державних, у тому числі адміністративних послуг» від 17 липня 2009 р. № 737, якою Кабінет Міністрів затвердив Тимчасовий порядок надання державних, у тому числі адміністративних послуг.

У контексті реформування сфери адміністративних послуг багато років дискутувалось питання щодо доцільності прийняття окремого закону про адміністративні послуги, що має забезпечити реалізацію системних заходів інституційно-організаційного, процедурного та фінансово-економічного характеру з питань розвитку національної системи надання адміністративних послуг. У зв'язку з цим Розпорядженням Кабінету Міністрів від 17 червня 2009 р. № 682 було схвалено Концепцію проекту Закону України «Про адміністративні послуги» (далі – Концепція проекту Закону). Згодом згаданий проект Закону було схвалено урядом та надіслано для подальшого розгляду до парламенту. У 2010 році, у зв'язку зі змінами урядів, законопроект було відкликано з Верховної Ради України. Лише 6 вересня 2012 р. Верховній Раді України вдалось остаточно ухвалити Закон України «Про адміністративні послуги» № 5203-VI, що стало важливим кроком для подальшого розвитку та зміцнення національної системи розвитку адміністративних послуг.

Закон № 5203-VI «Про адміністративні послуги» був прийнятий Верховною Радою 6 вересня поточного року [1].

Законом, зокрема, передбачено надання адміністративних послуг в електронній формі з використанням мережі Інтернет через Єдиний державний портал адміністративних послуг.

У законі також уточнено визначення адміністративного органу, принципи (принцип організаційної єдності та принцип «єдиного вікна») та форми надання адміністративних послуг, види адміністративних послуг та терміни їх надання.

Документом, зокрема, передбачено, що тільки законом визначається вичерпний перелік адміністративних послуг, а також встановлено заборону делегування суб'єктам господарювання повноважень з надання адміністративних послуг.

Крім того, встановлено заборону адміністративним органам (крім бюджетних установ, яким відповідно до закону делеговано повноваження з надання адміністративної послуги) надавати платні господарські послуги, визначені критерії, за якими встановлюється розмір плати за послуги, порядок встановлення плати за надання адміністративних послуг; визначений порядок, за яким фізична особа має право на отримання адміністративної послуги у відповідному адміністративному органі чи в центрі з надання адміністративних послуг, незалежно від реєстрації місця проживання чи місця перебування такої особи.

Слід зазначити, що новий етап модернізації системи адміністративних послуг розпочався у 2014 році із оголошення Урядом України реформи місцевого самоврядування. У цьому зв'язку слід наголосити, що метою Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333, є формування ефективного місцевого самоврядування та територіальної організації влади для створення і підтримки повноцінного життєвого середовища для громадян, надання високоякісних та доступних публічних послуг, задоволення інтересів громадян у сферах життєдіяльності на відповідній території. У грудні 2015 року Верховною Радою України ухвалено Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розширення повноважень органів місцевого самоврядування та оптимізації надання адміністративних послуг». Цей законодавчий акт розроблено в рамках виконання пункту 2.3.1 Коаліційної угоди, яким передбачено делегувати органам місцевого самоврядування відповідного рівня повноваження з надання базових адміністративних послуг. Завданням реформи у цій сфері є надання публічних послуг відповідно до державних стандартів з урахуванням необхідності забезпечення територіальної доступності, що

передбачає надання послуг на території громади, де проживає особа.

Отже, активно формування сучасної системи надання адміністративних послуг в Україні розпочалось лише з 2005 року. 6 вересня 2005 р. Верховною Радою України ухвалено Закон України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», який дав потужний імпульс централізованому утворенню єдиних дозвільних центрів (ЄДЦ), що діють за принципом організаційної єдності в одному приміщенні. 6 вересня 2012 р. Верховною Радою України ухвалено Закон України «Про адміністративні послуги» № 5203-VI, що стало важливим кроком для подальшого розвитку та зміцнення національної системи розвитку адміністративних послуг. Слід зазначити, що новий етап модернізації системи адміністративних послуг розпочався у 2014 році із оголошення Урядом України реформи місцевого самоврядування. Нове законодавство у сфері надання адміністративних послуг, яке набрало чинності у 2016 році, розроблено з метою забезпечення доступності та належної якості публічних послуг шляхом оптимального розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади на різних рівнях адміністративно-територіального устрою за принципами субсидіарності та децентралізації, а також удосконалення процедур та умов надання адміністративних послуг. Згаданим законом також віднесено до повноважень органів місцевого самоврядування та місцевих державних адміністрацій надання адміністративних послуг, що мають найбільший попит серед жителів територіальних громад.

За 12 років зміни бюрократичних процедур можна спостерігати як досягнення реформи в дозвільній системі, так і на її недоліки:

До досягнень проведення дозвільної реформи можна віднести:

– формування національної нормативно-правової бази, що визначає основні правові та організаційні засади формування дозвільної системи, порядок діяльності дозвільних органів та адміністраторів;

– створення інституту адміністраторів у всіх регіонах України, який повинен забезпечити проведення реформ у дозвільній системі в кожному місті та районі країни;

– поетапну еволюцію і вдосконалення дозвільних центрів, створення яких змусило представників органів влади реформувати і перебудувати порядки видачі дозвільних документів.

До недоліків, які не дають можливості ефективно впорядкувати і спростити бюрократичні процедури в Україні, відносяться:

– відсутність прийнятих на центральному рівні єдиних процедур, які чітко визначають порядок видачі та анулювання дозвільних документів для кожного виду підприємницької діяльності;

– нездатність інституту державних адміністраторів на сьогоднішній день стати незалежним інструментом, що забезпечує контроль за проведенням дозвільних процедур дозвільними органами в суворій відповідності до законодавства.

– продовження практики видачі дозвільних документів дозвільними органами поза дозвільних центрів.

Успішний досвід проведення реформ у даній сфері Україна могла б запозичити у Грузії. Наприклад, створення Будинків юстиції, які надають широкий спектр адміністративних послуг. Запорука ж загальної ефективності реформування наших сусідів полягає в умінні створення певних правових рамок для суб'єктів владних повноважень, введення практики проведення тендерів у режимі он-лайн, а також заміна більш 90% старого адміністративного апарату на управлінців нової формації, які пройшли стажування в економічно прогресивних країнах.

Закон України «Про адміністративні послуги» розширив спектр реформування адміністративних послуг не тільки для суб'єктів господарювання, а й для простих громадян. Революційною нормою Закону стала заборона для суб'єктів надання адміністративних послуг вимагати документи або інформацію у заявників, якщо вона перебуває в архівах або реєстрах державних органів [1].

Висновки. З огляду на всі перераховані вище складності, які виникли при реалізації реформи в дозвільній системі, забезпечення виконання нових норм на центральному і місцевому рівні є складним завданням. Успішність впровадження Закону багато в чому буде залежати від скоординованої роботи центральних і місцевих орга-

нів влади, оперативного внесення змін до відповідних нормативних актів, організації системи контролю за дотриманням його норм.

Отже, прийняття Закону «Про адміністративні послуги» послужило стартом для впровадження електронних технологій в систему, а саме офіційних сайтів, електронної пошти, порталу та ін., що на цей день слід вважати обов'язковою складовою діяльності органів державного управління.

Література

1. Про адміністративні послуги: Закон України від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 32. Ст. 409.

2. Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань надання адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 24 квітня 2013 р. № 309. *Офіційний вісник України*. 2013. № 34. Ст. 1208. https://doi.org/10.31435/rsglobal_wos/12062018/5783

3. Про затвердження Методики визначення собівартості платних адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 27 січня 2010 р. № 66. *Офіційний вісник України*. 2010. № 6. Ст. 260. <https://doi.org/10.15407/scin8.05.005>

4. Про затвердження Порядку ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 3 січня 2013 р. № 13. *Офіційний вісник України*. 2013. № 4. Ст. 109. <https://doi.org/10.15407/scin8.05.005>

5. Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 30 січня 2013 р. № 57. *Офіційний вісник України*. 2013. № 9. С. 43-45. <https://doi.org/10.15407/scin8.05.005>

6. Про затвердження Примірного положення про центр надання адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 20 лютого 2013 р. № 113. *Офіційний вісник України*. 2013. № 6. Ст. 260. https://doi.org/10.31435/rsglobal_wos/12062018/5783

7. Про затвердження Примірного регламенту центру надання адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 1 серпня 2013 р. № 588. *Офіційний вісник України*. 2013.

№ 66. С. 91-97. <https://doi.org/10.15407/scin9.06.005>

8. Про захист інформаційно-телекомунікаційної системи: Закон України від 5 липня 1994 р. № 80/94-ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80/94-%D0%B2%D1%80>.

9. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 22 липня 1998 р. № 810/98. *Офіційний вісник України*. 1999. № 21. Ст. 32.

10. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: розпорядження Кабінету Міністрів України від 20 вересня 2017 р. № 649-р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-%D1%80>.

11. Деякі питання надання адміністративних послуг органів виконавчої влади через центри надання адміністративних послуг: розпорядження Кабінету Міністрів України від 16 травня 2014 р. № 523-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/523-2014-%D1%80>.
<https://doi.org/10.15421/151536>

12. Деякі питання надання державних платних (адміністративних) послуг, видачі документів дозвільного характеру: постанова Кабінету Міністрів України від 1 липня 2009 р. № 724. *Офіційний вісник України*. 2009. № 53. Ст. 1839. <https://doi.org/10.15407/scin9.06.005>

13. Буренко Т.О. Актуальні підходи до оцінювання ефективності системи надання державних адміністративних послуг в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2011. № 9. С. 100-103.

14. Куйбіда В.С., Толкованов В.В. Досвід впровадження стандартів доброго врядування на місцевому рівні в Україні та інших європейських країнах: збірник науково-аналітичних та навчально-методичних матеріалів, нормативно-правових актів з питань впровадження стандартів доброго врядування на місцевому рівні. Київ: ТОВ «Поліграфічний Центр «Крамар», 2010. 258 с. <https://doi.org/10.15421/17184>

15. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / за ред. Ю.В. Ковбасюка. Київ: НАДУ при Президентіві України, 2011. Т. 6. 524 с.

References

1. Pro administratyvni poslugy: Zakon Ukrainy vid 6 veresnja 2012 r. № 5203-VI. *Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrainy*. 2013. № 32. St. 409.

2. Pro vnesennja zmin ta vyznannja takymy, shho vtratyly chynnist', dejakyh postanov Kabinetu Ministriv Ukrainy z pytan' nadannja administratyvnyh poslug: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 24 kvitnja 2013 r. № 309. *Oficijnyj visnyk Ukrainy*. 2013. № 34. St. 1208.

3. Pro zatverdzhennja Metodyky vyznachennja sobivartosti platnyh administratyvnyh poslug: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 27 sichnja 2010 r. № 66. *Oficijnyj visnyk Ukrainy*. 2010. № 6. St. 260.

4. Pro zatverdzhennja Porjadku vedennja Jedynogo derzhavnogo portalu administratyvnyh poslug: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 3 sichnja 2013 r. № 13. *Oficijnyj visnyk Ukrainy*. 2013. № 4. St. 109.

5. Pro zatverdzhennja Porjadku vedennja Rejestru administratyvnyh poslug: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 30 sichnja 2013 r. № 57. *Oficijnyj visnyk Ukrainy*. 2013. № 9. S. 43-45.

6. Pro zatverdzhennja Prymirnogo polozhennja pro centr nadannja administratyvnyh poslug: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 20 ljutogo 2013 r. № 113. *Oficijnyj visnyk Ukrainy*. 2013. № 6. St. 260.

7. Pro zatverdzhennja Prymirnogo reglamentu centru nadannja administratyvnyh poslug: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 1 serpnja 2013 r. № 588. *Oficijnyj visnyk Ukrainy*. 2013. № 66. S. 91-97.

8. Pro zahyst informacijno-telekomunikacijnoi' systemy: Zakon Ukrainy vid 5 lypnja 1994 r. № 80/94-VR. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80/94-%D0%B2%D1%80>.

9. Pro zahody shhodo vprovadzennja Konceptii' administratyvnoi' reformy v Ukraini: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 22 lypnja 1998 r. № 810/98. *Oficijnyj visnyk Ukrainy*. 1999. № 21. St. 32.

10. Pro shvalennja Konceptii' rozvytku elektronnoho urjaduvannja v Ukraini: rozporjadzhennja Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 20 veresnja 2017 r. № 649-r. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-%D1%80>.

11. Dejaki pytannja nadannja administratyvnyh poslug organiv vykonavchoi' vlydy cherez centry nadannja administratyvnyh poslug: rozporjadzhennja Kabinetu Ministriv Ukrainy vid

16 travnja 2014 r. № 523-r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/523-2014-%D1%80>

12. Dejaki pytannja nadannja derzhavnyh platnyh (administratyvnyh) poslug, vydachi dokumentiv dozvil'nogo harakteru: postanova Kabinetu Ministriv Ukrai'ny vid 1 lypnja 2009 r. № 724. *Oficijnyj visnyk Ukrai'ny*. 2009. № 53. St. 1839.

13. Burenko T.O. Aktual'ni pidhody do ocinjuvannja efektyvnosti systemy nadannja derzhavnyh administratyvnyh poslug v Ukrai'ni. *Investycii': praktyka ta dosvid*. 2011. № 9. S. 100-103.

14. Kujbida V.S., Tolkovanov V.V. Dosvid vprovadzhennja standartiv dobrogo vrjaduvannja na miscevomu rivni v Ukrai'ni ta inshyh jevropejs'kyh kraїnah: zbirnyk naukovo-analitychnyh ta navchal'no-metodychnyh materialiv, normatyvno-pravovyh aktiv z pytan' vprovadzhennja standartiv dobrogo vrjaduvannja na miscevomu rivni. Kyi'v: TOV «Poligrafichnyj Centr «Kramar»», 2010. 258 s.

15. Encyklopedija derzhavnogo upravlinnja: u 8 t. / za red. Ju.V. Kovbasjuka. Kyi'v: NADU pry Prezydentovi Ukrai'ny, 2011. T. 6. 524 s.

B. Kokhan

THEORY AND THE HISTORY OF DOMESTIC LEGISLATION GOVERNING THE PROVISION OF ADMINISTRATIVE SERVICES

National Aviation University
Kosmonavta Komarova Avenue, 1, 03680, Kyiv, Ukraine
E-mail: Itonmax03@outlook.com

The purpose: *the article deals with the formation of normative provision of the system of rendering administrative services and the formation of a system of rendering administrative services in Ukraine, which in the future should give impetus to new developments and reforms in the area of providing administrative services. The methodological basis of the research comprise general scientific methods of scientific knowledge, complex, comparative methods. Results:* *the statement that the implementation of the Law will largely depend on the coordinated work of central and local authorities, the prompt introduction of amendments to the relevant regulations, the organization of a system for monitoring compliance with its norms, the dependence of the effectiveness of the Law on the subjects of its direct implementation. Discussion:* *historical development of administrative law, during which a system of administrative services was formed.*

The Law «On Administrative Services» has expanded the spectrum of reform of administrative services not only for business entities, but also for ordinary citizens. The revolutionary norm of the Law was a ban for entities providing administrative services to require documents or information from applicants if they are in the archives or registers of state bodies.

Given all the difficulties encountered in implementing the reform in the permitting system, ensuring the implementation of new norms at the central and local levels is a difficult task. The success of the implementation of the Law will largely depend on the coordinated work of central and local authorities, the prompt introduction of amendments to the relevant regulations, and the organization of a system for monitoring compliance with its norms.

Consequently, the adoption of the Law «On Administrative Services» served as the starting point for the introduction of electronic technologies into the system, namely, official sites, e-mail, portal, etc. that on this day should be considered an obligatory part of the activities of public administration.

Keywords: *administrative services; legislation; administrative reform; electronic form; register; information; instructions.*